

den hidtil bestaaende Indretning; men medens han gjorde dette, saa viste han selv den Vej, der maatte betredes i Mellemtiden, idet han nemlig gjorde sine Indkaldelseslove til Gjenstand for Bevilling. Det er altsaa paa denne Maade, vi komme til at udøve Bevillingsretten. I sig selv, i Virkeligheden skal Indskrænkningen, som fra den lovgivende Magts Side udøves med Hensyn til Antallet af de Søværnepligtige, som skulle indkaldes, findes udtalt i Finantsloven, og naar denne har fastsat, hvor stort et Beløb af Penge der gives i Henhold til en vis Lønningsregel, og altsaa derved tillige fastsat, hvor stort et Antal Mandskab der kunde kaldes til Tjeneste, saa er strengt taget Indkaldelsen af dette Mandskab en Sag, der allene vedkommer Administrationen, idet Enhver, født i visse Districter, er ved sin Fødsel underkastet Værnepligten for Søværnet. Det er altsaa kun i en Overgangstilstand og undtagelsesviis, at disse Love blive betragtede som en Bevillingsgjenstand, og vi bevilge dem mere med Hensyn til det finantstille Spørgsmaal end til selve Udskrivningen.

Justitsministeren: Forsaavidt der af den ærede sidste Taler, der nu satte sig, er reist Spørgsmaal om, hvorvidt der maatte være paatænkt nogen Forandring i den Maade, hvorpaa de Søværnepligtige for nærværende Tid udskrives, skal jeg tillade mig at bemærke, at et Lovforslag i saa Henseende allerede ligger færdigt, men at Omstændigheder have medført, at det endnu ikke kan forelægges det høitærede Thing. Man har nemlig anseet det for at være en Sag, der nærmest vedkom Fællesanliggenderne, og man har derfor troet at burde stille den i Bero, indtil Ordningen af de nævnte Anliggender var bragt tilende.

H. Sæge: Da vi forrige Aar behandlede Lovudkastet om Udskrivning til Søkrigsstjenesen, da vare der Enkelte, der havde store Betænkkeligheder derved, men uagtet Forholdene nu iaar saa glædelig have forandret sig, kunde det dog maaskee nu være rigtigt at nedsætte et Udvalg, for nærmere at overveie Sagen, og, om ikke for Andet, saa dog for nærmere at

forene sig med den høitærede Søminister om de Principer, som han iaar muligviis vil følge, og som vi have Haab om ville blive heelt forskjellige fra hans Forgængers; thi nu vil det vist være klart for enhver Mand i Landet, at den Tjeneste, der ifjor ydedes til Orlogs, ikke har været forstandig, eller at det Skete kan forsvares ved en Henviisning til den saakaldte „Gresfølelse“. Uden videre at yttre mig om Sagen, skal jeg derfor henstille til Thinget, om det dennegang ikke vilde være ønskeligt at nedsætte et Udvalg.

Formanden: Jeg skal gjøre opmærksom paa, at dette Spørgsmaal for Diebliffet ikke foreligger; vi skulle først behandle Sagen i dens Almindelighed og derefter kommer Spørgsmaal om et Udvalgs Nedsættelse.

Marineministeren: Da Sæssionerne meget snart skulle begynde, har man allerede troet at burde overveie, hvorvidt politiske Forhold maatte gjøre en større Udskrivning nødvendig. Med Hensyn hertil er det blevet antaget, at om end ikke Freden blev afsluttet mellem Bestmagterne og Rusland, burde dog de maritime Foranstaltninger, man muligviis vilde ansee for nødvendige, blive af en meget indskrænket Natur. Man har troet, at det var nok, at der blev bevilget 150 Mand flere, end der i nærværende Lov er andraget paa, og af dette Antal vilde 107 falde paa det egentlige Danmark. I Forventning af Hs. Majestæts allerhøieste Bisald vil jeg, i Henhold til mit nys Anførte, til 2den Behandling tillade mig at stille et Ændringsforslag, ifølge hvilket der udskrives 107 flere, end der i nærværende Lov er foreslaaet, nemlig 26 Heelbefarne, 26 Halvbefarne, 38 Søvante og 17 Uføvante.

Da Ingen mere begjerede Ordet, fattes Lovforslagets Overgang til 2den Behandling under Afstemning, og vedtoges eenstemmigt med 83 Stemmer.

H. Sæge: Jeg skal tillade mig at foreslaae Nedsættelsen af et Udvalg, bestaaende af 5 i Salen valgte Medlemmer.